

18 Σεπτεμβρίου 2016

30 χρόνια από την κοίμηση του Μητροπολίτη Νέας Σμύρνης Χρυσοστόμου | Το μήνυμά του προς τους νέους

/ [Θεολογία και Ζωή](#) / [Πεμπουσία](#)

Image not found or type unknown

Αριστείδης Βικέτος

Ο Νέας Σμύρνης Χρυσόστομος (τρίτος από αριστερά) την ημέρα της ενθρόνισής του μπροστά από τον
αδριάντα του Ιερομάρτυρος Χρυσοστόμου Σμύρνης

*Με τον αοίδιμο Οικουμενικό Πατριάρχη Δημήτριο
στο Φανάρι.*

Στην Σμύρνη .

Επίσημη φωτογραφία.

Το μνήμα του στο Κοιμητήριο Νέας Σμύρνης.

Προτομή σε πλατεία του Βύρωνα.

Ήταν αργά το βράδυ της Τετάρτης , 17 Σεπτεμβρίου 1986. Εργαζόμενοι βάρδια στην εφημερίδα της Κύπρου «ΤΑ ΝΕΑ», όταν χτύπησε το τηλέφωνο . Στην άλλη γραμμή από το Λονδίνο ο αρχιμανδρίτης , Ιωάννης Σακελλαρίου, νυν ηγούμενος της Μονής Πεντέλης και Μητροπολίτης Θερμοπυλών , συγκλονισμένος και με φωνή τρεμάμενη με πληροφόρησε ότι εκοιμήθη εν Κυρίω ο πρώτος Μητροπολίτης Νέας Σμύρνης , Χρυσόστομος Βούλτσος. Ο μακαριστός την ημέρα εκείνη είχε υποβληθεί σε εγχείρηση στην καρδιά και υπέκυψε , λίγη ώρα μετά την μεταφορά στο δωμάτιο του.

Στις 19 Σεπτεμβρίου 1986 η σορός του ήρθε από το Λονδίνο στην Αθήνα και εκτέθηκε σε λαϊκό προσκύνημα. Για τέσσερις μέρες χιλιάδες άνθρωποι κάθε ηλικίας απέδωσαν το ύστατο χαιρε στον Ιεράρχη, που χαρακτηρίστηκε «Επίσκοπος

της αγάπης».

Ο αρχιμανδρίτης Βασίλειος Τζοβλάς, πρωτοσύγκελος τότε της Μητρόπολης Νέας Σμύρνης, αποχαιρετώντας τον μακαριστό ποιμενάρχη, είχε τονίσει ότι ήταν «οικτίρμων και ελεήμων, μακρόθυμος και πολυεύσπλαχνος, διότι είχε σπλάχνα οικτιρισμών».

Ο Αρχιεπίσκοπος Αθηνών και πάσης Ελλάδος, πριν από μερικά χρόνια σε αφιέρωμα του Amen.gr είχε δηλώσει: «Η προσωπική γνωριμία με τον μακαριστό έχει αφήσει ίχνη αγαθών εικόνων ενός λαοπρόβλητου και λαοτίμητου εν Χριστώ αδελφού, ο οποίος έφυγε ενωρίς, αλλά άφησε ήδη απηρτισμένο ικανό έργο αγάπης και πλήρους δοσίματος κατά το πρότυπο του Χριστού και των Αποστόλων».

Ο μακαριστός Μητροπολίτης Νέας Σμύρνης, Χρυσόστομος (κατά κόσμον Αριστείδης ή Άρης, όπως τον αποκαλούσαν οι φίλοι του) γεννήθηκε το 1927 στην Αθήνα και έμενε στον προσφυγικό συνοικισμό του Βύρωνα. Πατέρας του ήταν ο Θωμάς Βούλτσος, ο οποίος υπηρέτησε πιστά μέχρι το μαρτύριο του το 1922 τον Μητροπολίτη Σμύρνης, Ιερομάρτυρα Χρυσότομο, και μητέρα του η Ιορδάνια. Στο μπλόκο των Γερμανών στον Βύρωνα ο νεαρός τότε Αριστείδης συνελήφθη και μεταφέρθηκε σε στρατόπεδο συγκέντρωσης στο Χαϊδάρι, αλλά μετά από μερικές μέρες αφέθηκε ελεύθερος και δεν πήγε όμηρος στην Γερμανία, όπως ο μετέπειτα σύζυγος της αδελφής του Αργυρώς, Χαράλαμπος Βικέτος από τον Μπουρνόβα της Σμύρνης. Ο αξέχαστος Μητροπολίτης, ο οποίος διακρινόταν για την αφιλοχρηματία του, μετά την ολοκλήρωση των εγκύκλιων και γυμνασιακών μαθημάτων, σπούδασε στη Θεολογική Σχολή του Εθνικού Καποδιστριακού Πανεπιστημίου Αθηνών (1945 - 1949).

Αφού ολοκλήρωσε την τριετή στρατιωτική του θητεία, κατά την οποία πήρε μέρος στις επιχειρήσεις του Γράμμου, συμμετείχε εθελοντικά στο εκστρατευτικό σώμα στην Κορέα (1951 - 1952), παίρνοντας οικειοθελώς την θέση άλλου έγγαμου συστρατιώτη του.

Στις 6 Δεκεμβρίου 1952 χειροτονήθηκε διάκονος. Από το 1952 ως το 1954 χρημάτισε διευθυντής στην Παιδούπολη του Αγίου Ανδρέα στο Ζούμπερι, την οποία και αναδιοργάνωσε. Έλαβε τον δεύτερο βαθμό της ιεροσύνης στις 10 Απριλίου 1955. Υπηρέτησε ως Ιεροκήρυκας στην Ιερά Μητρόπολη Άρτης (1955 - 1960), στην Ιερά Μητρόπολη Ιωαννίνων (1961), στην Ιερά Μητρόπολη Καλαβρύτων και Αιγιαλείας (1961 - 1962) και στην Ιερά Αρχιεπισκοπή Αθηνών (1962-1970).

Επίσης, διετέλεσε διευθυντής του Θεολογικού Οικοτροφείου της Αποστολικής Διακονίας της Εκκλησίας της Ελλάδος (1965 - 1968), ανασυγκροτώντας και προσαρμόζοντας το εκκλησιαστικό αυτό ίδρυμα στις απαιτήσεις της εποχής

εκείνης. Τότε γνώρισε και αρκετούς Κυπρίους φοιτητές , ανάμεσα στους οποίους ο μετέπειτα πρωτοπρεσβύτερος Γεώργιος Αντωνίου.

Στις 22 Ιουνίου 1970 εξελέγη βοηθός Επίσκοπος του τότε Μητροπολίτη Ιωαννίνων, μετέπειτα Αρχιεπισκόπου Αθηνών κυρού Σεραφείμ Τίκα (†1998) υπό τον τίτλο της πάλαι ποτέ διαλαμψάσης επισκοπής Δωδώνης. Το 1974 εξελέγη πρώτος Μητροπολίτης της αρτισύστατης Μητρόπολης Νέας Σμύρνης και η ενθρόνισή του έγινε στον Καθεδρικό Ναό της Αγίας Φωτεινής στις 15 Ιουνίου 1974.

Κατά το διάστημα της ποιμαντορίας του ο αείμνηστος Χρυσόστομος ίδρυσε πλήθος κοινωφελών εκκλησιαστικών ιδρυμάτων, ευνόησε την ανάπτυξη της καλλιτεχνικής κίνησης ανάμεσα στους νέους, οργάνωσε υποδειγματικά κατηχητικά σχολεία, οργάνωνε αποστολές ασθενών στο εξωτερικό για θεραπεία , τους οποίους τις περισσότερες φορές συνόδευε ο ίδιος και στελέχωσε την Μητρόπολή του με πλήθος μορφωμένων κληρικών. Επίσης, βοήθησε να σπουδάσουν στην Αθήνα παιδιά προσφυγικών οικογενειών από την Κύπρο.

Συμμετείχε ως εκπρόσωπος της Εκκλησίας της Ελλάδος σε διάφορες εκκλησιαστικές αποστολές και υπήρξε πρόεδρος των Ορθόδοξων Χριστιανικών Ενώσεων , διαδεχθείς τον πνευματικό του πατέρα π. Άγγελο Νησιώτη από την Κιουτάχεια (αρχαίο Κοτύαιο, τόπο μαρτυρίου του αγίου Μηνά του Αιγυπτίου) της Φρυγίας της Μ. Ασίας. Ο πνευματικός πατέρας του Μητροπολίτη Χρυσόστομου υπήρξε αριστούχος της Ριζάρειου Σχολής Αθηνών και ευτύχησε να έχει καθηγητή τον Άγιο Νεκτάριο, Επίσκοπο Πενταπόλεως.

Λίγο μετά το Πάσχα του 1986, ο μακαριστός Νέας Σμύρνης, Χρυσόστομος, επισκέφθηκε για πρώτη και μοναδική φορά την Σμύρνη. Προηγούμενως πέρασε από την Πόλη και υπέβαλε τα σέβη του στον τότε Οικουμενικό Πατριάρχη, Δημήτριο.

Ως ταπεινό μνημόσυνο στον μακαριστό Νέας Σμύρνης Χρυσόστομο παραθέτω αυτούσιο και διατηρώ το πολυτονικό σύστημα Μήνυμα του προς τους νέους τα Χριστούγεννα του 1985.

«Παιδιά μου,

Κι έσεϊς κι εγώ σήμερα στεκόμαστε μπροστά στὸ πιὸ μεγάλο, τὸ πιὸ συγκλονιστικὸ γεγονὸς τῆς ἀνθρώπινης ἱστορίας: Τὴν παρουσία τοῦ Θεοῦ πάνω στὸ μικρὸ μας πλανήτη, περιβλημένου τὴν ἀνθρώπινη σάρκα μας. Ὁ Θεὸς γίνεται ἄνθρωπος γιὰ νὰ κάνει τὸν ἄνθρωπο θεό. Ὁ Θεὸς μπαίνει στὰ μονοπάτια τῆς ἱστορίας γιὰ νὰ ἀλλάξει τὴν ἀνθρώπινη μοῖρα. Ὁ Θεὸς ἔρχεται ἀνάμεσα μας γιὰ νὰ μᾶς προσφέρει τὴν εἰρήνη, νὰ μᾶς πλουτίσει μὲ τὴν ἀγάπη, νὰ μᾶς εὐαγγελιστεῖ τὴ δικαιοσύνη.

Εἶναι πιθανὸ ν' ἀκοῦτε μερικοὶ ἐπιφυλακτικὰ τὴ μαρτυρία μου. Κατανοῶ, ὅσο μοῦ εἶναι δυνατό, μιὰ τέτοια στάση. Κι αὐτὸ γιατί γνωρίζω, ὅτι οἱ λέξεις ἔχασαν τὴ

σημασία τους κάτω από μια άπιστευτη φθορά ή μια μεθοδική καπηλεία που έχουν υποστεί στις μέρες μας.

Άσφαλώς γι' αυτό το πράγμα κι εμείς οι εκκλησιαστικοί δεν είμαστε άμετοχοι εύθυνων. Όστόσο, ή σημασία της ένανθρώπησης του Λόγου είναι αδύνατο ν' αγνοηθεί. Το Εύαγγέλιο 'Ιησοῦ Χριστοῦ, σφραγισμένο με τὸ αἷμα τῆς σταυρικῆς Του θυσίας, ἔξακολουθεῖ νὰ παραμένει γιὰ ὅλους μας ἡ μεγαλύτερη πρόκληση καὶ ἡ μοναδικὴ ἐλπίδα. Οἱ χριστουγεννιάτικες καμπάνες δὲν σίγησαν. Συνεχίζουν, ἐδῶ καὶ δυὸ χιλιάδες χρόνια, νὰ χτυποῦν γλυκὰ κι ἐλπιδοφόρα...

Ὡς Ἐπίσκοπος τῆς Ἐκκλησίας, κήρυκας τοῦ Εὐαγγελίου τῆς χαρᾶς καὶ τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ γιὰ τοὺς ἀνθρώπους, ἐπικοινωνῶ σήμερα - μεγάλη μέρα τῆς χριστιανοσύνης - μαζί σας, γιὰ νὰ σᾶς ἐμπιστευθῶ τὴ χριστουγεννιάτικη ἐλπίδα καὶ νὰ σᾶς ἀπευθύνω λόγο πατρικό. Πιστέψτε με, παιδιά μου, εἶναι λόγος πὺ βγαίνει μέσ' ἀπὸ τὴν καρδιά. Ἐκεῖ βαθιὰ τὸν ἔθρεψε ἡ ἀγάπη καὶ τὸν ξενύχτησε ἡ ἀγωνία...

Παιδιά μου,

Εἶναι κοινοτοπία σήμερα νὰ ἀναφέρεται κάποιος στὴν κρίση τῆς ἐποχῆς καὶ νὰ ἐπισημαίνει τὰ ἀδιέξοδα πὺ δημιούργησε ὁ πολιτισμὸς μας. Ἐντούτοις ἡ κρίση αὐτὴ δὲν παύει νὰ εἶναι μιὰ ὀδυνηρὴ πραγματικότητα πὺ, κι ἂν θὰ τὸ θέλαμε, εἶναι αδύνατο νὰ τὴν ἀγνοήσουμε.

Ὁ κίνδυνος ἑνὸς ὀλέθριου παγκοσμίου πολέμου πλανιέται συνεχῶς πάνω ἀπὸ τὰ κεφάλια μας. Οἱ τοπικὲς πολεμικὲς ἐστίες, ἀναμμένες σχεδὸν μόνιμα σὲ διάφορα σημεῖα τοῦ πλανήτη μας, κάνουν νὰ χύνεται καθημερινὰ ἄφθονο ἀνθρώπινο αἷμα καὶ ἀπειλοῦν νὰ προκαλέσουν μιὰ γενικότερη ἀνάφλεξη.

Οἱ πολεμικοὶ ἐξοπλισμοὶ χρόνο με χρόνο αὐξάνουν, ἀπορροφώντας τεράστια ποσά, καὶ οἱ θεατρικὲς συναντήσεις κορυφῆς καὶ οἱ ἀτέλειωτες συνδιασκέψεις γιὰ τὸν ἀφοπλισμὸ καὶ τὴν ὕφεση ἐκεῖνο πὺ πετυχαίνουν εἶναι ὁ ἐντυπωσιασμὸς τῆς διεθνοῦς κοινῆς γνώμης. Ἴσως καὶ γιὰ τὸ σκοπὸ αὐτὸ καὶ μόνο νὰ γίνονται...

Τὰ διάφορα εἰρηνιστικὰ κινήματα, καπελωμένα συνήθως ἀπὸ τὴν κομματικὴ προπαγάνδα, μᾶς τρέφουν με τὸ σανὸ μιᾶς πληθωρικῆς εἰρηνολογίας, ἐνῶ στὴν πραγματικότητα προωθοῦν δικούς τους ἰδιοτελεῖς στόχους, ἐκμεταλλεόμενα τὰ ὄράματά σας καὶ τὸ νεανικὸ σας δυναμισμό.

Ἡ πείνα θερίζει καθημερινὰ χιλιάδες συνανθρώπων μας, κυρίως παιδιά, ἐνῶ οἱ προηγμένες - καὶ στὶς περισσότερες περιπτώσεις «χριστιανικὲς» - κοινωνίες παραδέρνονται ἀνάμεσα στὶς συμπληγάδες τῆς καλοπέρασης καὶ τῆς κατανάλωσης. Ἀποτέλεσμα οἱ διάφορες «κρίσεις», οἰκονομικὲς, ἐνεργειακὲς καὶ ἄλλες, ἢ μόλυνση τοῦ περιβάλλοντος, ὁ κίνδυνος ἐξάντλησης τῶν πρώτων ὑλῶν...

Ἡ ἐλευθερία, ὅ,τι πιὸ πολύτιμο γιὰ τὴν ἀνθρώπινη ὕπαρξη, στραγγαλίζεται βάνουσα καὶ σήμερα κάτω ἀπὸ τυραννικὰ καθεστῶτα ἢ φαλκιδεύεται μέσα ἀπὸ μηχανισμούς, ποὺ τὴν ἀνακάλυψή τους ἀρχικὰ εἴχαμε πανηγυρίσει. Μετὰ ἀπὸ εἴκοσι ὀλόκληρους αἰῶνες χριστιανικῆς μαρτυρίας γιὰ τὴν ἰσότητα καὶ τὴν ἀδερφοσύνη ὅλων τῶν ἀνθρώπων, ἡ ἀνισότητα καὶ οἱ φυλετικὲς διακρίσεις ἐξακολουθοῦν νὰ ὑπάρχουν καὶ νὰ ἀτιμάζουν τὴν ἀνθρώπινη προσωπικότητα.

Ἐχοντας υἱοθετήσει ἓνα τρόπο ζωῆς «ἀπελευθερωμένο - ὅπως θέλουμε αὐτάρεσκα νὰ λέμε - ἀπὸ θρησκευτικὲς προκαταλήψεις καὶ μεταφυσικὲς ἀναστολές», ὁδηγηθήκαμε σὲ κοινωνικὰ σχήματα ποὺ τὰ διέπει ὁ ἀμοραλισμός, ἡ κερδοσκοπία, ἡ ἐκμετάλλευση. Φυσικὰ ἐπακόλουθα ἡ κοινωνικὴ ἀδικία καὶ ἀνισότητα, ποὺ δυναμιτίζουν τὴν ἐνότητα τῆς ἀνθρώπινης κοινότητας μὲ τὶς ἀτελείωτες ταξικὲς συγκρούσεις. Ἀκόμη ἡ φοβερὴ κρίση ἀνεργίας, ποὺ πλήττει ἰδιαίτερα σᾶς τοὺς νέους.

Σὲ μιὰ τόσο δύσκολη ἐποχὴ, ὅπως ἡ δική μας, ἦταν φυσικὸ νὰ γεννηθοῦν οἱ πιὸ ἀπίθανες ἰδεολογίες καὶ νὰ παρουσιαστοῦν διάφοροι σωτῆρες ἐπαγγελλόμενοι πράματα καὶ θάματα. Ἀποτέλεσμα ὁ ἰδεολογικὸς κορεσμός, ἡ πρωτοφανὴς σύγχυση, ἡ ἀηδία... Παρενέργειες, ὁ μηδενισμὸς καὶ ἡ ἄρνηση, ἡ ἀναρχία καὶ ἡ τρομοκρατία, τὸ θεοποιημένο σέξ, ἡ κόλαση τῶν ναρκωτικῶν...

Οὔτε ἡ ὥρα οὔτε ὁ τόπος ἐδῶ εἶναι ὁ κατάλληλος γιὰ νὰ καταλογίσουμε εὐθύνες στοὺς ὑπαίτιους τῆς κρίσης. Ὡστόσο, δὲν διστάζω νὰ ὁμολογήσω πῶς τὸ πρῶτο μερίδιο εὐθύνης δὲν πέφτει στοὺς δικούς σας ὤμους. Βαραίνει ἐμᾶς τοὺς μεγαλύτερους, καὶ κάποτε θὰ πρέπει νὰ βροῦμε τὸ θάρρος νὰ τὸ ὁμολογήσουμε ὅλοι ταπεινά.

Σήμερα λοιπόν, ποὺ ἐπικοινωνῶ μαζί σας, θὰ ἤθελα νὰ ἀπευθύνω δυὸ λόγια ἀγάπης σὲ σᾶς κυρίως, τὰ νέα παιδιά τῆς πατρίδας μας, ποὺ εἴστε τὸ καμάρι καὶ ἡ ἐλπίδα μας.

Ἐνας Ἐπίσκοπος τῆς Ἐκκλησίας μιλώντας στ' ἀδέρφια του δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ καταθέσει τὴ μαρτυρία τῆς πίστεως καὶ νὰ προσφέρει τὴ χαρὰ τῆς ἐλπίδας. Μόνο ὁ Χριστός, παιδιά μου, λυτρώνει τὸν ἄνθρωπο καὶ καταξιώνει τὴν ἀνθρώπινη ἱστορία. Ἐνας πολιτισμὸς ποὺ τὸν ἀρνεῖται, αὐτοκαταδικάζεται σὲ ἀδιέξοδο καὶ

καταστροφή. Είναι ακριβώς ή όδυνηρή έμπειρία, που μάς παρέχει ο σύγχρονος πολιτισμός. Η υπέρβαση της κρίσης και ο έξορκισμός της καταστροφής περνά απαραίτητα από το μονοπάτι του Χριστού. Ο 21ος αιώνας ή θα είναι θρησκευτικός ή δεν θα υπάρξει, για να θυμηθούμε τον Άντρε Μαλρώ...

Είμαστε ένας λαός με μια μακρόχρονη ιστορία και μια πλούσια παράδοση ζυμωμένη με τα πιο θαυμαστά υλικά: την άξεπέραστη έλληνική σκέψη και την όρθόδοξη χριστιανική πίστη. Σε σάς τους νέους πέφτει ο κλήρος να διαφυλάξετε άγέραστη κι άπαραχάρακτη την ιστορική μνήμη αυτού του τόπου και να κρατήσετε δημιουργικά το θησαυρό της παράδοσης.

Δεν είναι ή παράδοση παράγοντας άνασταλτικός για την πρόοδο, όπως οί διάφοροι Γραικύλοι, κήρυκες ένδς ξενόφερτου και κούφιου προοδευτισμού, διαδίδουν. Είναι ή ιστορική άυτοσυνειδησία και ή πολιτιστική ταυτότητα ένδς έθνους. Και έθνη που χάνουν την ιστορική τους μνήμη και άποκόπτονται από τις πνευματικές τους ρίζες είναι καταδικασμένα σε άφανισμό. Άληθινή πρόοδος δεν είναι δυνατόν να υπάρξει χωρίς τή γνώση της ιστορίας και την έμπειρία της παράδοσης. Χωρίς τò χθές, τò σήμερα δεν οίκοδομείται και τò αύριο δεν έρχεται...

Ζώντας κι έγώ, όπως και έσείς, σ' αυτό τον τόπο, είναι φυσικό να παρακολουθώ προσεκτικά όσα συμβαίνουν γύρω μας. Ιδιαίτερα στο δικό σας χώρο, της νεολαίας. Και τò κάνω όχι από άπλή περιέργεια αλλά από πολλή άγάπη και άκόμη - άς μη σάς τò κρύψω - από ιδιοσυγκρασία. Άν και τὰ χρόνια μου πέρασαν, αισθάνομαι άκόμη σαν νέος και θέλω να βρίσκομαι πολύ κοντά σας.

Τολμώ, λοιπόν, σήμερα που έπικοινωνώ μαζί σας, ν' άρθρώσω κι έγώ λόγο για όσα παρατηρώ. Ένα λόγο ειλικρίνειας, που τον υπαγορεύει άποκλειστικά και μόνο ή άγάπη και ή άγωνία για τò μέλλον.

Σας κληροδοτήσαμε μια παλιά μας άρρώστια. Θα την όνόμαζα έθνική άδυναμία. Είναι ή διαίρεση και τò πνεύμα του δίχασμού. Παιδιά μου, έξορκίστε από τις ψυχές σας, από κάθε πτυχή της ζωής του τόπου μας, αυτό τò σαράκι. Διδαχθείτε από τὰ δικά μας λάθη, τò πρόσφατο και τò άπώτερο παρελθόν. Είναι άφάνταστα περισσότερα εκείνα που μάς ένώνουν, παρά αυτά που μάς διαιρούν. Τους μεγάλους κινδύνους που άπειλούν την έθνική μας ύπόσταση μόνο ένωμένοι θα μπορέσουμε να τους άντιμετωπίσουμε. Η προκοπή και τò καλό του τόπου μας προϋποθέτει ένότητα και πνεύμα άδερφοσύνης. Σείς οί νέοι, γίνετε οί κήρυκες και οί ένσαρκωτές της ένότητας, παραμερίζοντας κάθε τι που σάς διαιρεί.

Άσφαλώς πρόοδος χωρίς κριτική δεν είναι δυνατόν να υπάρξει. Άλλά και κριτική, τυφλή και παθιασμένη, που ίσοπεδώνει τὰ πάντα, χωρίς να προσφέρει κάτι τò θετικό, είναι επικίνδυνη. Όχι, λοιπόν, κριτική για την κριτική. Υίοθετήστε στάση

ὕπεύθυνη καὶ διοχετεύσατε τὴ νεανικὴ σας ὀρμὴ σὲ προσπάθειες δημιουργικῆς.

Εἶναι σίγουρο πὼς δὲν σᾶς ἐτοιμάσαμε μιὰ ἰδανικὴ κοινωνία. Καλεῖστε νὰ ζήσετε μέσα σὲ σχήματα καὶ συνθήκες, πού πρέπει νὰ βελτιωθοῦν ἢ ἀκόμη καὶ νὰ ἀλλάξουν ριζικά. Πῶς θὰ γίνῃ κάτι τέτοιο; Τολμῶ νὰ τὸ πῶ, κι ἂς μὴν ἀκούεται ὁ λόγος μου εὐχάριστα: Ὅχι μὲ βίαιες συγκρούσεις καὶ ἐξαλλοσύνες ἀλλὰ μέσα ἀπὸ δημοκρατικὲς διαδικασίες, τὸ διάλογο, τὴ γόνιμη ἰδεολογικὴ ζύμωση. Ὅχι καταστρέφοντας ὅ,τι βρεθεῖ μπροστὰ σας, ἀλλὰ οἰκοδομώντας ὑπεύθυνα καὶ ὑπομονετικὰ τὸ καλύτερο καὶ τὸ καινούργιο, πού θὰ ἀντικαταστήσῃ τὸ χειρότερο καὶ τὸ ξεπερασμένο.

Ἡ ἀγάπη μᾶς ὀπλίζει μὲ τόλμη. Γι' αὐτὸ κι ἐγὼ τολμῶ ν' ἀπευθυνθῶ σήμερα καὶ σὲ σᾶς, τὰ παιδιὰ τῶν «Ἐξαρχείων». Τὸ περιθώριο, παιδιὰ μου, δὲν εἶναι λύση. Εἶναι αὐτοκαταδίκη. Ἡ ἀναρχία δὲν εἶναι ἔκφραση οὔτε καὶ διαμαρτυρία, ἀλλὰ σκοτεινὸς λαβύρινθος πού ὀδηγεῖ στὴν ἄβυσσο τῆς καταστροφῆς. Ξυπνήστε, λοιπόν, ἀπὸ τὸ λήθαργο, στὸν ὁποῖο περιπέσατε. Βγεῖτε ἀπὸ ὁποιοδήποτε γκέτο στὸ φῶς. Σκεφθεῖτε ὠριμα καὶ ἐνεργῆστε ψύχραιμα καὶ συνετά. Ὁ τόπος αὐτὸς εἶναι καὶ δικὸς σας. Μὴ λησμονεῖτε πὼς γιὰ τὴν ὅποια τύχη του ἔχετε καὶ σεῖς εὐθύνη. Ἡ ἱστορία πρέπει νὰ πάει μπροστὰ!

Παιδιά μου,

Ἀπὸ τὰ βάθη τῆς καρδίας μου σᾶς εὐχομαὶ ὁ Χριστὸς μας, πού τὴ γέννησή Του γιορτάζουμε σήμερα, νὰ σᾶς φωτίζει καὶ νὰ καθοδηγεῖ τὴν πορεία σας στὸ καλὸ καὶ στὴν προκοπή.

Ὁ Ἐπίσκοπός σας

Ὁ Νέας Σμύρνης ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ»

Πηγή: nyxthimeron.com